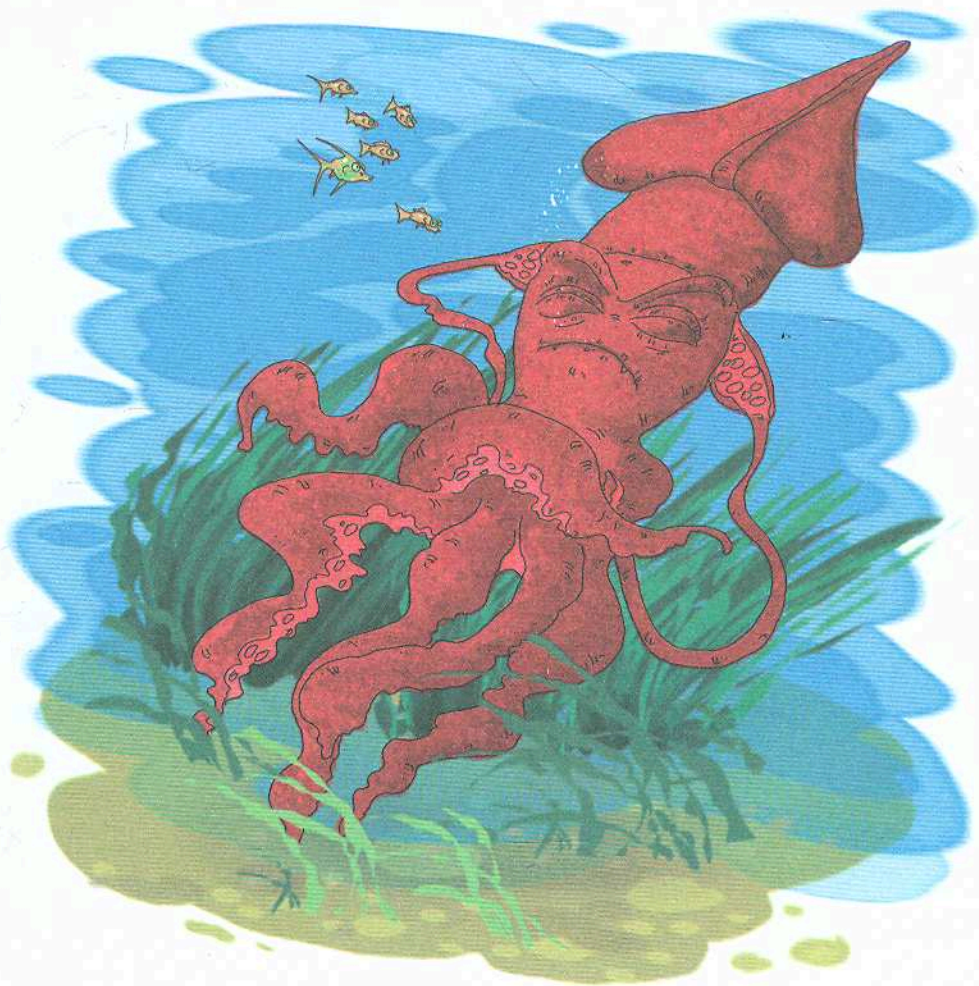

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ, у якому Гігантський кальмар Архітеутис вирушає на полювання

Як ти пам'ятаєш, мій любий читачу, з попередньої книжки, ми залишили китеня Тимка та його вірних друзів на півдорозі до Австралії. Мандрівники трохи забарилися, допомагаючи Морській Зірочці рятувати Великий Бар'єрний риф, і навіть не здогадуються, що навздогін їм пливе лютий кальмар Архітеутис. Втім, зараз чудовисько теж спинилося — вирішило якусь часинку перепочити й пірнуло на глибину, щоб прохолонути...

Опустившись на дно, кальмар відчув, що страшенно втомився. Звісно, гонитва за океанським лайнером, а потім за китеням Тимком, та ще коли від голоду живіт до хребта присох, дуже його виснажили. Тож він знайшов велику купу піску, вкриту м'якенькою морською травичкою, зручно на ній вмоствився і захропів.

Прокинувся Архітеутис із відчуттям такого печучого голоду, що був ладен з'їсти будь-що, навіть камінь. Вирішивши не розраховувати на дурисвіта Баклана, кальмар почав ламати голову, як би когось спіймати на обід чи бодай на вечерю. Лупав очима, лупав, озирався на всі боки і, нарешті, звернув увагу на широку смугу на дні.

- Що це
могло бути?

— Що б це могло бути? — почухало потилицю громадище.

Зависнувши над дном, кальмар почав придивлятися й принохуватися.

— Чи то від голоду голова крутиться, чи то мариться, але тхне морськими зірками, — сказав монстр.

Він ще раз понюхав і зрадів. Справді, зірки, рухаючись суцільною пеленою, залишили після себе такий густий дух, що в ньому можна було потонути. Але Архітеутис навіть не поморщився. Сильний запах став для нього сигналом того, що морські зірки проходили тут години дві чи три тому.

— Як я зголоднів! — стогнав він. — В животі наче краби з раками б'ються!

Прислухавшись, як кишки в животі грають марш, Архітеутис капосно розмірковував уголос:

— От підживлюся зірками, а потім піднімуся на поверхню, підкличу до себе того блазня — Баклана, буцімто хочу якусь таємницю відкрити, схоплю його і з'їм. Він, здається, молоденький, солоденький, а після обіду завжди потрібно чимось поласувати.

Кальмар навіть гадки не мав, що спритний Баклан уже сидить у центрі своєї зграї і викладає